

шата е като звезда. която свѣти всакога
въ лоното на надеждата безкрайна.“

Говореніето между тѣхъ са прострѣ за об-
щото и високоото оученіе на Безсмъртіето, кои-
то послужи да оутѣши и да възнесе душата
на Япекида. Той приличаше въ таа нова вѣ-
ра, като единъ человекъ отскоро изваденъ изъ
темницата, които е още мокаръ отъ блаж-
ностьта темнична, въ която е живѣлъ мно-
го время. Бѣше голѣмо различіе между Ста-
реца и Олинта за христіанізма; защото вѣра-
та на Старица бѣше пріятна и доброволна; а
Иронізма (Доблестъта) на Олинта бѣше стра-
шенъ и остаръ; но бѣше потребенъ на мыса-
ла мѣ, който той имаше да тѣри въ работата;
Бѣше повечѣ доблестъта на мѣчениците от-
колкото милостьта на едногo Свѣтца. Той
повечѣ събуждаше, даваше бодрость, откол-
кото да приклони, и да оукроти; а срдцето
на Старица бѣше предадено на люкова Божій;
защото благодатьта Христова бѣше очистила
сичкіа квалъ на страстите неговы, и го бѣше
направила да работи, като единъ доблицъ, и
да е кротакъ, като дѣти.“

Напоследокъ стана Старица, и рече: „азъ
сига съ хладината вечерна отхождамъ въ сто-
лний Градъ Римъ. Тамо живѣатъ още нѣкол-
ко свѣты человекъ, които и ти видѣха ли-